

Za njega je Nedeljko Bilkić, čuvši pesmu "Pod onom gorom zelenom" rekao: - Ovaj što sam od njega tri godine stariji, još uvek ima snage u glasu i može još lijepo da peva kao ja!, a Jelena Tomašević, ga je pitala da li je svestan koliko lep glas ima i da dok peva miluje pesmom i da je to njegovo najveće oružje. Tada je pevao pesmu: "Hvalila se lepe Mare majka". Bilo je to u „Šljiviku“ 2012. i 2013. godine.

Iz sela Kaznović kod Raške, godine 1969. krenuo je 23-godišnjak, pogonski električar, da traži zaposlenje u prestonicu. Tri meseca je radio pod ugovorom u preduzeću "Švetlost", pa je, pošto su preko zime radnici otpušteni, prešao u štampariju „Savremene administracije“, gde je radio 26 godina. Njegova sestra, koja mi je pomogla oko nalaženja posla, nagovorila ga je da se prijavi na audiciju u RTB-u. Mihajlo Radivojević se seća da je u martu bilo 500 kandidata za zabavnu, u avgustu, isto toliko za narodnu muziku, a primalo se po dvoje, i to preko veze. Čuvši ga na audiciji, jedan čovek, rođak Radmile Živković ponudio mu je da ga upozna sa ovom velikom umetnicom. U njenoj kući imao je priliku da otpeva po jednu strofu iz dvadesetak pesama Nedeljka Bilkića i Safeta Isovića, a ona ga je zbog zauzetosti uputila kompozitoru, Antušu Gabriću iz Subotice koji je sarađivao sa brojnim pevačima, najviše sa Anđelkom Govedarević. Otpevao je samo jednu strofu od Šabana Šaulića, a Gabrić je prokomentarisao: - Hvala Bogu da nađem nekog ko zna da peva! I tako je snimljena prva ploča sa njim. - Iako ne znam ni jednu notu imam talenat i za komponovanje, i u štampariji sam napravio jednu moju pesmu „Momčadija sela“, i ponovo odnesem u radiju, Mići Đorđeviću, mužu Vasilije Radojčić. Tako je snimljena i druga ploča.

Sledilo je prijavljivanje u „Muzičku pozivnicu“, za mlade pevače u radiju (nekada je to bio „Studio 6 vam pruža šansu), i muzičari, kada su ga čuli, rekli su da odmah može da snima trajne snimke. Od 160 kandidata izabrali su troje, među kojima i Mihajla Radivojevića. Bilo je to 1975., kada je ova trojka veličastvenih nastupala u dvadesetak televizijskih i radio emisija (Turističko kolo), ne bi li ih neko video, čuo.

– Silno sam se obradovao kada su mi saopštili da je vreme za snimke, jer to više volim i od koncerata, posebno od svadbi na kojima nikada nisam zapevao. Doneo sam 35 naslova da odaberu tri pesme za početak, i mi se dogovorimo da vežbamo. U toku našeg dogovora, ušla je Merima Njegomir, tada Kurtiš, i Danica Obrenić koja je bila šef u radiju, i želele su da me čuju.

Ja znam da je to bilo dobro otpevano, ali one nisu delilile to mišljenje. Danica je samo prokomentarisala, u smislu šta će meni trajni snimci, da imaju dosta mladih pevača, da nemam ugovor, samo da bi me odbila. I onda je meni počelo da se sve okreće i ja lepo izađem i 40 godina ne zapevam. Sve do pre četiri godine kada sam otišao u selo Semetaš na slavu, gde sam sreo račni par Jasnić, i od tada već četiri godine pevam u Etno umetničkom klubu "Čerenjski" iz Boljevca. Kao penzioner, čuvam ovce i u tom prirodnom ambijentu, u tišini, okružen prirodom, nadodje mi inspiracija i nastaju nove pesme, u duhu 70-tih godina prošlog veka, kada se po meni, pevala najlepša narodna muzika. Posle je počela mnogo da se menja i strana se muzika uplela, i nastale ove nove pesme koje uopšte ne mogu da zamislim - kaže naš sagovornik.

Mihajlo Radivojević je do sada napisao preko 30 pesama. Voleo bi da se nađe neko da ih zapiše, kao što su dva zapisa narodnih pesama iz njegovog kraja ostala u RTB još 1972. godine kada su od njega tražili pesme: „Tri dana sedim ja ovde“ i „Rasla tanka konopljica“. Prva je dodeljena Dragoljubu Lazereviću, a drugu je otpevao duet Milošević-Aleksić.

– Jedna nova pesma snimljena je na disk, privatno, a imam jako lepe pesme koje bi mogao i neko drugi da peva. Ima i one samo meni namenjene, šta mi se dešavalo. Nikada ne pišem tekstove, tema mi padne na pamet i počnem pred ovcama da pevam i reči i melodiju, i ako izvučem dve, brzo mi dođe i treća strofa.

Mihajlo Radivojević, kako kaže, „peva od deteta“. Talenat je nasledio od oca koji je pravio trajne snimke svirajući frulu i dugačku sviralu i lepo je pevao. On zna sva kola, sva ima u glavi, da odsvira na usta, ali više voli da peva. Prve pesme je čuo na slavi, jer nije bilo ni struje, ni radija, a kada se pije i jede, peva se, i kada je prvi put čuo pesme: „Tri dana sedim je ovde“, „Rasla tanka konopljica“, „Više sela dva bora zelena“, „Oj javore zelenbore“ i „Devojko, devojko zlatna jabuko“, više mu nisu izlazile iz glave. Bio je primećen i od devojaka ali, pre svega, bio je posvećen muzici. Nikada nije brojao tačan broj pesama koje zna, možda oko 800. Ko god je nešto snimio u staroj Jugoslaviji, od Makedonije do Hrvatske, ništa ne zapisujući, zapamtio je. Melodiju odmah, a tekst posle dva-tri slušanja, jer kada neko peva nedovoljno jasno mora nekoliko puta da preslušava.

Mihajlo Radivojević je danas u penziji i čuva ovce, pomaže u raznim poslovima. A da li je zadovoljan?

- Zadovoljan sam u jednom, a u drugom mi je ostala rana doživotna. Mislio sam da ako napravim trajne snimke da ću da živim 100 godina. Toliko sam to voleo. Ovako, bolovao sam godinama što to nemam. Nisam mogao nikako da se snađem da preko nekoga napravim nešto, iako sam i u „Šljiviku“ dobio mnogo pohvala od članova Narodnog orkestra RTS-a pod upravom Vlade Panovića. Svi su ustali i rekli - odlično, drugi put isto tako. Ali, posle četrdeset godina, normalno neće mene forsirati nego nekog mlađeg, tako da malo pevam po festivalima, manifestacijama, raznoraznim svečanostima u kraju, a te pesme će ostati tako... - rekao je čovek anđeoskog glasa koji svojom pesmom „dira“ direktno srce u dušu. Mnogi su ga pitali da li je unovčio svoj talenat. Odgovor je – nije. Ali mnogo peva i mnogi su mu rekli da kada peva da im se plače. On nema odgovora zašto je to tako.